

ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΣ....

Εργασία των μαθητών του Α1:

Μάγδας Μανώλη

Δέσποινας Στάμου

Φωτεινής Βογιατζή

Νίκου Χουζανά

Παναγιώτη Καρασαββίδη

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΕΞΑΠΛΩΣΗ

Ο Ινδουισμός θεωρείται ως η αρχαιότερη θρησκεία του κόσμου καθώς οι ρίζες του ανάγονται στην εποχή του Σιδήρου. Ο Ινδουισμός είναι η Τρίτη μεγαλύτερη θρησκεία του κόσμου σε αριθμό πιστών περίπου ένα δισεκατομμύριο εκ των οποίων πάνω από 90% κατοικεί στην Ινδία . Ινδουιστικές κοινότητες βρίσκονται στο Νεπάλ , στη Σρι Λάνκα , στη Μαλαισία ,στη Σιγκαπούρη , στο Μαυρίκιο ,στα Νησιά Φίτζι , στη Σουρινάμ , στη Γουιναία, στο Ηνωμένο Βασίλειο, στον Καναδά και στις Ηνωμένες πολιτείες.

Ινδουισμός, Ινδοϊσμός, Βραχμανισμός και βραχμανική θρησκεία είναι ονομασίες με τις οποίες περιγράφονται οι πάμπολλες τοπικές θρησκείες ,θρησκευτικές πρακτικές και επιμέρους σχολές (αιρέσεις, *σαμπραντάγιας*) της Ινδίας.

Ο Ινδουισμός είναι αποκλειστικό γέννημα του ινδικού πολιτισμού. Η εκτός Ινδίας επιρροή του περιορίζεται μόνο σε μικρό ιεραποστολικό έργο στην νοτιοανατολική Ασία και την Ινδονησία , με σκοπό την ενσωμάτωση φυλών ως νέες κάστες, ενώ μεμονωμένοι μη Ινδοί μεταστράφηκαν στον Ινδουισμό υπό την επίδραση βραχμάνων στοχαστών, ιδίως κατά τις δεκαετίες του 1960 και 1970 στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, όπου επικρατούσε η λεγόμενη «μανία με την Ινδία».

Οι περισσότεροι οπαδοί του Ινδουισμού ζουν στην Ασία, και ειδικότερα στην Ινδία. Πιστεύουν ότι ο θεός υπάρχει σε όλα τα πράγματα. Οι ιερείς (Βραχμάνοι) λατρεύουν

τον υπέρτατο Θεό, ενώ οι υπόλοιποι πιστοί λατρεύουν άλλους θεούς, όπως τον Βισνού, το θεό της ζωής.

ΔΙΑΔΟΣΗ ΚΑΙ ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥΙΣΜΟΥ

Ο Ινδουισμός είναι μια εντυπωσιακά ευπροσάρμοστη στις συνθήκες κάθε εποχής θρησκεία . Περιλαμβάνει μεγάλη ποικιλία θρησκευτικών πρακτικών και εξελίσσεται συνεχώς από την αρχαιότητα μέχρι και σήμερα . Δεν έχει κάποιο συγκεκριμένο και μοναδικό ιερό κείμενο ενώ οι κατά καιρούς διδάσκαλοι έδειξαν νέους «δρόμους σωτηρίας»

Ιστορικά στοιχεία. Ο Ινδουισμός ή Ινδουισμός είναι θρησκεία στην οποία πιστεύουν τα τρία τέταρτα περίπου του λαού της Ινδίας. Δεν έχει κανένα συγκεκριμένο ιδρυτή, ούτε αναφέρεται στην ιστορία του κάποιο πρόσωπο το οποίο να συνδέεται με την εμφάνιση του. Υπάρχει η άποψη ότι ο Ινδουισμός άρχισε να δημιουργείται το 1000 π.Χ. περίπου, από τους Βραχμάνους οι οποίοι ήταν ιερατικές τάξεις που εξηγούσαν στους πιστούς τα ιερά κείμενα. Από το 300 π.Χ. και μετά, υπάρχουν πολλά χαρακτηριστικά γνωρίσματα του Ινδουισμού, που επιζούν μέχρι σήμερα. Από το 711 μ.Χ. και μετά, ο Ινδουισμός επηρεάστηκε από θρησκείες άλλων λαών και δημιουργήθηκε έτσι ο «Νεοινδουισμός», στον οποίο πιστεύουν σήμερα στην Ινδία

Ο Ινδουισμός είναι θρησκεία με μια απέραντη πολυμορφία θρησκευτικών πεποιθήσεων, που ξεκινούν από ένα απροσδιόριστο μονοθεϊσμό και καταλήγουν σε ένα πληθωρικό πολυθεϊσμό.

Προβεδική περίοδος του Ινδουισμού ονομάζεται η περίοδος της ιστορίας του πριν την εμφάνιση των ιερών κειμένων, που ονομάζονται «βέδες» («βέδα» στα σανσκριτικά σημαίνει «ιερή γνώση»).

Κατά την κλασική περίοδο, από το 500 π.Χ. και μετά, ο Ινδουισμός πήρε τη σημερινή μορφή του και εξαπλώθηκε ραγδαία, με τη βοήθεια και της [σανσκριτικής γλώσσας](#). Από αυτή την περίοδο και μετά, οι τελετές προς τιμήν των θεών δε γίνονταν πλέον υπαίθρια, αλλά σε ναούς με αγάλματα των θεών, μπροστά στα οποία οι πιστοί άφηναν τις προσφορές τους. Μετά τον 4ο αιώνα π.Χ., ο Ινδουισμός απειλήθηκε από την εξάπλωση του [Βουδισμού](#), αλλά καθώς ο τελευταίος εξαπλώθηκε τελικά προς τα ανατολικά, ο Ινδουισμός ανέκαμψε σημαντικά και τον 4ο μ.Χ. αιώνα αναγνωρίστηκε επίσημα.

Μετά τον 8ο αιώνα, το [Ισλάμ](#) είχε εξαπλωθεί στη βόρεια Ινδία, και πολλοί Ινδουιστές είχαν μεταστραφεί σε αυτό. Την ίδια εποχή, ομάδες πιστών, υπό την επιρροή του μονοθεϊστικού Ισλάμ επιχείρησαν να εισάγουν το μονοθεϊσμό και στον Ινδουισμό.

Κατά την περίοδο της Βρετανικής κυριαρχίας, μετά το [1877](#), διάφοροι μεταρρυθμιστές, υπό την επίδραση των νέων τεχνολογιών και φιλοσοφικών ρευμάτων, προσπάθησαν να συμφιλιώσουν τον Ινδουισμό με τις άλλες θρησκείες, θεωρώντας ότι ο Ινδουισμός είναι δυνατόν να έχει χώρο για τη λατρεία και άλλων προφητών και θρησκευτικών δασκάλων.

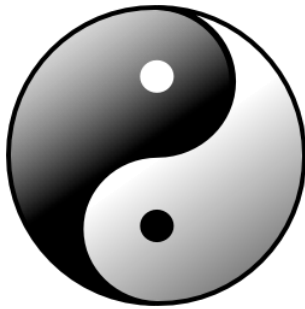
Μετά την ανεξαρτησία της Ινδίας, το 1947, προέκυψαν προβλήματα στη συνύπαρξη Ινδουιστών και μουσουλμάνων, τα οποία οδήγησαν στην απόσχιση των μουσουλμάνων, οι οποίοι δημιούργησαν το [Πακιστάν](#). Έτσι, η Ινδία έγινε ένα κράτος με σχεδόν αμιγή Ινδουιστικό πληθυσμό.

Ινδουιστικές δοξασίες

- ✓ Οι περισσότεροι Ινδουιστές λατρεύουν ένα Ον, μια υπέρτατη ολότητα (Βράχμαν), η οποία εκφράζεται μέσα από άπειρες θεότητες-θεούς και θεές. Και αυτές οι θεότητες παίρνουν υπόσταση μέσα από τα είδωλα, τους ναούς, τους γκουρού, τα ποτάμια, τα ζώα, κ.λ.π.
- ✓ Οι Ινδουιστές βλέπουν τη θέση που έχουν στην παρούσα ζωή τους με βάση τις πράξεις τους στην προηγούμενη ζωή τους. Αν η συμπεριφορά τους ήταν κακή στην προηγούμενη ζωή τους, τότε μπορεί να υποφέρουν τρομακτικές δυσκολίες στην τωρινή ζωή τους. Ο σκοπός ενός Ινδουιστή είναι να ελευθερωθεί από το νόμο του κάρμα - να ελευθερωθεί δηλαδή από τις συνεχείς μετενσαρκώσεις.
- ✓ Υπάρχουν τρεις δυνατοί τρόποι για να τελειώσει αυτός ο κύκλος του κάρμα: 1. Να αφοσιωθεί κανείς με αγάπη σε κάποιον ή κάποια από τις θεότητες των Ινδουιστών. 2. Να αυξήσει τη γνώση του για τον Βράχμαν (την ολότητα) μέσα από το διαλογισμό – να κατανοήσει δηλαδή ότι οι περιστάσεις της ζωής δεν είναι πραγματικές, ότι ο εαυτός είναι μια αυταπάτη και ότι μόνο ο Βράχμαν είναι αληθινός. 3. Να αφιερώσει τον εαυτό του σε διάφορες θρησκευτικές τελετές και ιεροτελεστίες.
- ✓ Στον Ινδουισμό το άτομο έχει την ελευθερία να επιλέξει με ποιον τρόπο θα φτάσει στην πνευματική τελειότητα. Ο Ινδουισμός επίσης έχει μια πιθανή εξήγηση για τον πόνο και το κακό στον κόσμο. Σύμφωνα με τον Ινδουισμό, οι κακουχίες που υποφέρει κάποιος, είτε πρόκειται για αρρώστια, ή πείνα, ή καταστροφή, οφείλονται στις κακές πράξεις που έκανε ο ίδιος, συνήθως σε μια προηγούμενη ζωή του. Μόνο η ψυχή έχει σημασία, η οποία κάποια μέρα θα ελευθερωθεί από τον κύκλο των μετενσαρκώσεων και θα αναπαυθεί.
- ✓ Κάρμα: Αυτό περιλαμβάνει όλες τις σκέψεις και τις ενέργειες που διαμορφώνουν την μοίρα ενός ανθρώπου. Οι καταστάσεις της παρούσας ζωής θεωρούνται αποτέλεσμα ενός παλαιότερου κάρμα. Με το θάνατο η ψυχή

φεύγει από το φθαρτό σώμα και εγκαθίσταται σε ένα νέο για να κερδίσει νέες εμπειρίες. Το κάρμα ενός ανθρώπου μπορεί να καταλήξει σε ένα ανθρώπινο σώμα ή στο σώμα ενός ζώου, είτε σε αυτόν τον κόσμο είτε σε άλλους κόσμους, πριν επιτευχθεί η σωτηρία. Η ιδέα των επαναλαμβανόμενων γεννήσεων υπονοεί την προοδευτική εξέλιξη των ατόμων προς την τελειότητα. Ο ινδουισμός αναφέρεται στο κάρμα όσο και ο βουδισμός.

✓

✓

✓ Η παράδοση παρέχεται στα δυο ιερά βιβλία τους. Τις βέδες και τις ουπανισάδες. οι βέδες γράφτηκαν από το 1500 π.χ. έως το 1000 π.χ. ,και αντιστοιχούν στην βεδική θρησκεία των ινδών, που ήταν πολυθεϊστική και περιέχει θυσίες σε θεούς όπως ο ουρανός ,η φωτιά ο ήλιος, ο θεός της καταιγίδας, της γονιμότητας, του πολέμου κ.α.

✓ Στις βέδες κυριαρχεί η ιδέα του ντάρμα.

✓ Νταρμα, ονομάζουν την παγκόσμια τάξη, τήν οποία οφείλουν οι άνθρωποι να σέβονται και να προσαρμόζουν την ζωή τους σε αυτό. Οι ουπανισάδες γράφτηκαν απο το 80π.χ. έως το 500 π.χ. εδώ αντίθετα με της βέδες που θεωρούν τον κόσμο καλό θεωρείται μόνο η θεική πραγματικότητα που αποτελεί το υπόστρωμα του σύμπαντος και ινομάστηκε μπράχαμ.

✓ -Ατμαν ονομάστηκε ένα τμήμα του μπράχαμαν,ένα θεικό στοιχείο που υπήρχε μέσα στο κάθετι.

✓ -Σαμσάρα είναι η ανακύκλωση της υπάρξεως

✓ -Μόζα είναι η λύτρωση απο την ατέρμονη παραμονή σε κάποια μορφή ύπαρξης, πράγμα που θεωρείται οδυνηρό σύμφωνα με της βέδες η λύτρωση επιτυγχάνεται με τον σεβασμό και την υποταγή στο Ντάρμα, ενώ σύμφωνα με τις ουπανισάδες επιτυγχάνεται η σταδιακή απόσυρση του νου του εξωτερικού κόσμου, η στροφή στον εσωτερικό, ώστε το Άτμαν του να ταυτιστεί με το μπράχαμαν.

✓

ΘΕΟΤΗΤΕΣ:

Σίβα: Είναι από τους κυριότερους θεούς της ινδουιστικής θρησκείας .

Βράχμα: Είναι ο ινδουιστικός θεός (ντέβα).

Βίσνου: Μπραχμα , βίσνου και ο Είβα αντιπροσωπεύουν τις τρεις κύριες θεότητες στον ινδουισμό, αποτελώντας το Τριμούρι (θεϊκή Τριάδα).

Ντιβάλι :

Οργανώνεται τον Οκτώβριο ή τον Νοέμβριο, είναι η πιο διαδεδομένη από τις ινδουιστικές γιορτές . Κατά την εορτή αυτή, που διαρκή δυο έως πέντε μέρες, πανηγυρίζεται ο θρίαμβος του καλού επί του κακού,ο οποίος συνδέεται με τη θέα Λάκσμι (πλούτος).

Το Ντιβάλι συνδυάζεται με τη συμπόσια προσφορά δώρων και οικογενειακούς εορτασμούς. Στην βόρεια Ινδία το Ντιβάλι συνδέεται με τη θριαμβευτική επιστροφή του Ράμα και τις Σίτα στο βασίλειο του. Κατά τη διάρκεια της γιορτής οι λάμπες είναι, αναμμένες για να συμβολίζουν την επιστροφή του ζεύγους.

Ανυπαρξία ιδρυτή

Η «Αιώνια Θρησκεία» (*Σανατάνα Ντάρμα*) δεν έχει ιδρυτή, ούτε υπάρχει συγκεκριμένο πρόσωπο-σωτήρας. Ο πιστός μπορεί να έχει έναν προσωπικό Θεό-δημιουργό, ή να πιστεύει απλά στην ιδέα ενός νόμου που διέπει τον κόσμο. Σε διάφορες εποχές εμφανίστηκαν διδάσκαλοι και σοφοί άνδρες, οι οποίοι με τα κηρύγματα και τη διδασκαλία τους έδωσαν νέα κατεύθυνση και νέα πνοή στα θρησκευτικά πιστεύω του ινδουισμού.

-Σαμσάρα είναι η ανακύκλωση της υπάρξεως

-Μόζα είναι η λύτρωση απο την ατέρμονη παραμονή σε κάποια μορφή ύπαρξης, πράγμα που θεωρείται οδυνηρό σύμφωνα με της βέδες η λύτρωση επιτυγχάνεται με τον σεβασμό και την υποταγή στο Ντάρμα, ενώ σύμφωνα με

τις ουπανισάδες επιτυγχάνεται η σταδιακή απόσυρση του νου του εξωτερικού κόσμου, η στροφή στον εσωτερικό, ώστε το Άτμαν του να ταυτιστεί με το μπράχμαν.

Χριστιανισμός- Ινδουϊσμός

Διαφορές

1. Ο Ινδουισμός είναι πολυσύνδετος και δαιδαλώδης θρησκεία, ενώ ο Χριστιανισμός είναι συγκεκριμένος και συγκροτημένος. 2. Η πίστη στη μετενσάρκωση απορρίπτεται στο Χριστιανισμό. 3 Πολυθεϊσμός στον Ινδουισμό, μονοθεϊσμός στο Χριστιανισμό. 4. Πνεύμα ατομισμού, ανθρωποκεντρισμού , εσωστρέφειας στον Ινδουισμό, ενώ στο Χριστιανισμό θεανθρωποκεντρικό και Κοινωνικό. 5. Η τελειότητα στον Ινδουισμό είναι να φτάσει ο άνθρωπος στην αναισθησία για τα προσωπικά και τα κοινωνικά

θέματα, ενώ στο Χριστιανισμό να φτάσει στην ευαισθησία. 6. Θεοποίηση της φύσης, ποταμών, ήλιου στον Ινδουισμό, δημιουργήματα στον Χριστιανισμό. 7. Όχι στη διαιώνιση της ύπαρξης και στη σωτηρία του παρόντος κόσμου στον Ινδουισμό, ενώ στο Χριστιανισμό στόχος είναι η διάσωσή του και η κοινωνία όλου του υλικοπνευματικού κόσμου με το Θεό. 8. Ένωση του νου, του άτμαν μόνο με το Θεό στον Ινδουισμό, ενώ στο Χριστιανισμό επιδιώκεται η ψυχοσωματική ένωση με το Θεό.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΝΟΣ ΓΕΡΟΝΤΑ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΓΚΟΥΡΟΥ

Θα προσπαθήσουμε να περιγράψουμε τις διαφορές μεταξύ ενός γκουρού όπως τον δημιουργεί η παράδοση των ανατολικών θρησκειών (Ινδουισμός, Βουδισμός κλπ) και ενός γέροντα όπως τον θέλει η παράδοση της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Αυτές οι δύο ‘μορφές’ είναι ‘θεσμοί’ που υπάρχουν εδώ και χιλιετίες μέσα στις αντιδιαμετρικές αυτές παραδόσεις και ενώ εκ’ πρώτης όψεως μοιάζουν να έχουν τον ίδιο ρόλο, εν τούτοις μία βαθύτερη και προσεκτικότερη ματιά θα μας αποκαλύψει τις τεράστιες διαφορές τους. Το μπακίρι έχει το χρώμα και την λάμψη του χρυσού και μπορεί να ξεγελάσει ανθρώπους χωρίς πείρα, το έμπειρο μάτι όμως καταλαβαίνει την τεράστια διαφορά τους.

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν.. 1η) Ο γέροντας δείχνει τον Χριστό ενώ ο γκουρού τον εαυτό του. Και οι δύο αναλαμβάνουν να φέρουν τον άνθρωπο κοντά στον Θεό. Ο γκουρού όμως ισχυρίζεται ότι ο ίδιος είναι Θεός και απαιτεί και λαμβάνει λατρεία από τους οπαδούς του. Ο γέροντας παραδέχεται ότι είναι ένας αμαρτωλός άνθρωπος, που σκύβει το κεφάλι του κάτω από το πετραχήλι στην εξομολόγηση, και λέει ότι λατρεία πρέπει να προσφέρουμε μόνο στον Χριστό, γιατί η λατρεία αρμόζει μόνο στον αληθινό Θεό. 2η) Ο γέροντας έχει στόχο να βοηθήσει τα πνευματικά του παιδιά, να ωριμάσουν, να γίνουν ικανοί να βαδίζουν μόνα τους στην πνευματική οδό που οδηγεί στην ένωση με τον Χριστό, να γίνουν ανεξάρτητοι, χειραφετημένοι πνευματικοί άνθρωποι που δεν τον έχουν πλέον ανάγκη. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα πνευματικοπαίδια ξεπέρασαν στην αρετή και την Χάρη τους γεροντάδες τους. Ο γκουρού ενεργεί αντίθετα. Θέλει τους ανθρώπους που είναι γύρω του να είναι οπαδοί του και κάτω από την επιρροή του μέχρι το τέλος της ζωής τους. Ζητά από τους οπαδούς του ‘να πετάξουν το μυαλό τους γιατί τους δημιουργεί πολλά προβλήματα’ και ‘ να παραδώσουν ολοκληρωτικά τον εαυτό τους σε αυτόν’ γιατί αυτός είναι Θεός , με το πρόσχημα της πνευματικής εξέλιξης, της πνευματικής ανόδου. Έτσι σταματάει η ψυχολογική και διανοητική ανάπτυξη των οπαδών του και έχουμε φαινόμενα παλιμπαδισμού και ψυχωτικά σύνδρομα. Η κριτική σκέψη αποθαρρύνεται και τελικά καταστρέφεται. Αυτό που απαιτείται και προβάλλεται ως αρετή και πρότυπο προς μίμηση είναι η απόλυτη υπακοή και παράδοση στον γκουρού. Έτσι ο οπαδός του γκουρού καθίσταται στο τέλος μίας πνευματικής – ψυχολογικής πορείας πλήρως εξαρτώμενος, μια μαριονέτα στα χέρια του γκουρού. 3η) Ο γέροντας αγαπάει τα πνευματικά του παιδιά. Για να φτάσει κανείς να γίνει γέροντας πρέπει να έχει κάνει πνευματική εργασία στον εαυτό του, να έχει αποκτήσει την εμπειρία και την Χάρι του Χριστού, να έχει πνευματική αγάπη, να ζητεί, να ποθεί, το καλό του άλλου και να παραβλέπει τον εαυτό του για χάρη των μαθητών του. Ακόμα δε και να μπορεί να δώσει και την ζωή του για χάρη τους αν και όταν χρειαστεί. Έτσι περιέγραψε το πρότυπο του καλού ποιμένα ο ίδιος ο Χριστός. Αυτή είναι η διδασκαλία του Ευαγγελίου, αυτό είναι το ορθόδοξο πρότυπο. Αντίθετα ο υπάλληλος, ‘ο μισθωτός’ βλέπει τον κίνδυνο να έρχεται και το βάζει στα πόδια αδιαφορώντας για τους άλλους.

Ο γκουρού αγαπάει τον εαυτό του και όχι τους άλλους. Εκμεταλλεύεται τους αφελείς και υποταγμένους οπαδούς του. Κοιτάζτε τους γκουρού, ήρθαν πάμπτωχοι από την Ινδία και έγιναν πάμπλουτοι μέσα σε λίγα χρόνια, από τις περιουσίες που τους χάρισαν οι οπαδοί τους. Τι να πρωτοθαυμάσει κανείς, την πονηρία των γκουρού ή την αφέλεια των ανθρώπων;.. 4η) Ο γέροντας μέσω της προσωπικής ασκητικής του πείρας γνωρίζει καλά την ανθρώπινη ψυχή τα πάθη και τις αδυναμίες της. Έχει διάκριση και είναι σε θέση να βοηθήσει και τους άλλους να απαλλαγούν από τα πάθη τους και τα ψυχολογικά τους προβλήματα, και να σταθούν στα πόδια τους, αν βεβαίως είναι διατεθειμένοι να κουραστούν, να αγωνισθούν. Ο γκουρού διαθέτει και αυτός ψυχολογικές γνώσεις, μόνο που τις χρησιμοποιεί για να υποτάξει τους ανθρώπους στην θέληση του και να τους εκμεταλλευτεί. 5η) Ο γέροντας είναι με τον Χριστό ενώ ο γκουρού είναι με τον διάβολο. Ο γέροντας δεν ισχυρίζεται ότι διαθέτει «δυνάμεις». Προσεύχεται στον Χριστό και παρακαλεί να βοηθήσει. Κάποιοι αγιασμένοι γέροντες είναι τιμημένοι από τον Χριστό με πνευματικά χαρίσματα. Τα υπερφυσικά θαύματα που συμβαίνουν ομολογούν ότι οφείλονται στην δύναμη του Χριστού και όχι στον εαυτό τους... Ο γκουρού αντίθετα ισχυρίζεται, ότι ο ίδιος, σαν Θεός που λέει ότι είναι, διαθέτει τεράστιες πνευματικές δυνάμεις που μπορούν να αλλάξουν την ιστορία του κόσμου. Παρ' όλες τις υπερβολές και τις τερατολογίες που λένε, λόγω της υπερηφάνειάς τους, η αλήθεια είναι ότι όντως διαθέτουν κάποιες πνευματικές δυνάμεις. Όχι όλοι, αλλά σίγουρα αρκετά από τα στελέχη και σε διαφορετική ένταση ο καθένας τους. Ας μη το θεωρήσει κανείς αυτό υπερβολή, γιατί όντως υπάρχει μαγεία, το λέει άλλωστε και το Ευαγγέλιο, και αυτοί οι άνθρωποι είναι μάγοι. Γιατί πως εξηγείται το γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι, όχι ένας και δύο, μορφωμένοι, πλούσιοι, ταξιδεμένοι, επιχειρηματίες, έμπειροι από την ζωή και την πονηρία των ανθρώπων, πέσανε στα δίχτυα κάποιου γκουρού και 'πέιστηκαν' να δωρίσουν τις περιουσίες τους σε αυτόν; Αυτοί οι άνθρωποι δύσκολα υποκύπτουν σε ψυχολογικές μεθόδους χειραγώγησης και επιβολής. Αυτοί, οι πλούσιοι και ισχυροί γίνονται κυρίως στόχος των μαγικών τεχνών των γκουρού. Οι γκουρού είναι κάτοχοι αυτής της 'δαιμονικής σοφίας', της μαγείας. Συνήθως χρησιμοποιούν ένα συνδυασμό μαγείας και απάτης. Ο γέροντας Παΐσιος αναφερόμενος στο θέμα, έλεγε «Δύο πνευματικές δυνάμεις υπάρχουν στον κόσμο, ο Θεός και ο διάβολος, εμείς είμαστε με τον Χριστό, αυτοί με ποιόν είναι;» Η ανατολή ανέκαθεν θεωρείτο το κέντρο της μαγείας, και οι ειδωλολατρικές θρησκείες το πανεπιστήμιό της. Γιατί «αυτό που κάνει έναν άνθρωπο μάγο είναι η σχέση του με τον Σατανά» για να χρησιμοποιήσω τα λόγια ενός πρώην μάγου. 6η) Ο γέροντας σαν αμαρτωλός άνθρωπος που δηλώνει και πιστεύει ότι είναι ΔΕΝ διεκδικεί το αλάθητο. Δίνει συμβουλές, όχι μεταφυσικά αποφθέγματα, που μοιάζουν με χρησμούς κάποιου ειδωλολατρικού μαντείου. Ο γκουρού μοιράζει χρησμούς και μεταφυσικά γενικόλογα αποφθέγματα, απαιτεί την απόλυτη συμμόρφωση στα λόγια του. Ο γκουρού δίνει εντολές, όχι συμβουλές γιατί... είναι αλάθητος Θεός. 7η) Ο γέροντας, όπως και οποιοσδήποτε άλλος που ενδιαφέρεται, μπορεί να μεσιτεύσει στον Χριστό για την σωτηρία μιάς ψυχής αλλά ο Θεός θα αποφασίσει για την σωτηρία ή την καταδίκη της. Ο γκουρού αντίθετα ισχυρίζεται, ότι αυτός ο ίδιος μπορεί να σώσει ή να καταδικάσει μία ψυχή. Ψέμα.! Τεράστιο ψέμα.! Ισοδύναμο σε μέγεθος με το ψέμα που είπε ο διάβολος στην Εύα στο Παράδεισο. ΑΝ όμως πλανηθεί κάποιος και το πιστέψει, τότε βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση. Φαντασθείτε να πιστεύετε στα σοβαρά ότι ένας άνθρωπος μπορεί να κρατάει στα χέρια του όχι μόνο την ζωή σας σ' αυτόν τον κόσμο αλλά και την μεταθάνατο πορεία σας. Είναι ψυχωτική κατάσταση, ανύπαρκτη, υπάρχει μόνο μέσα στο νού του θύματος. Οι συνέπειές της όμως είναι πραγματικές. Φέρνει την απόλυτη

υποταγή! Τον απόλυτο τρόπο! Τι πνευματική υποδούλωση! Όντως σατανικό το εφεύρημα.

8η) Ο γέροντας είναι σχετικός ενώ ο γκουρού απόλυτος. Ένας γέροντας μπορεί με ταπεινώση να πει σε κάποιο πρόσωπο ότι εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω, πήγαινε σε κάποιον άλλο να βοηθηθείς... ή ακόμα μπορεί η πρωτοβουλία να έρθει από το ίδιο το πνευματικό παιδί που ζητάει να αλλάξει γέροντα ή πνευματικό, για κάποιους λόγους, μέσα σε ένα πνεύμα ελευθερίας. Αυτό είναι κάτι το σύνηθες μέσα στην ορθόδοξη παράδοση. Στην διάρκεια της ζωής του ένας χριστιανός συμβαίνει και αλλάζει πνευματικό-εξομολόγο. Δεν υπάρχει προσωποληψία. Το κέντρο είναι ο Χριστός, όχι ο άνθρωπος. Κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο για την γκουρουιστική παράδοση. Αν κάποιος απομακρυνθεί από ένα γκουρού, αυτό θα γίνει κάτω από την ψυχολογική πίεση της απόλυτης μεταφυσικής καταδίκης. Πρέπει να έχει κάποιος δύναμη ψυχής για να αντέξει την ψυχολογική πίεση και να ελευθερώσει τον εαυτό του από την επιρροή του γκουρού. Αυτό όμως δεν αρκεί πάντοτε. Αν αυτός που θέλει να αποσκιρτήσει είναι σημαντικός για αυτούς, είτε γιατί είναι πλούσιος, διάσημος, είτε γιατί γνωρίζει μυστικά λόγω της θέσης που είχε μέσα στην οργάνωση τους, τότε θα στείλουν πάνω του δαιμόνια- σαν μάγοι που είναι- και θα αντιμετωπίσει δαιμονικό πόλεμο. Σ' αυτή την περίπτωση είναι αδύνατο ο άνθρωπος να τα βγάλει πέρα χωρίς την βοήθεια του Χριστού. Ο Χριστός είναι ο μόνος μέσα στην ιστορία, που συνέτριψε την δύναμη του διαβόλου. Βέβαια υπάρχουν και πολλές περιπτώσεις, οι περισσότερες μάλλον, όπου δεν συμβαίνουν τα ανωτέρω. Αν ο άνθρωπος δεν τους ενδιαφέρει ιδιαίτερα ή αν έχουν πάρει απ' αυτόν ότι μπορούν να πάρουν (οικονομικά, κοινωνικά, δωρεάν εργασία, κλπ) με την αδιαφορία που του δείχνουν τον αφήνουν να 'φύγει', τον πετάνε σαν στημένη λεμονόκουπα.

Τελειώνοντας να συνοψίσουμε και να πούμε την γενική διαφορά. Ο γέροντας είναι ένας ταπεινός άνθρωπος με εν Χριστώ αρετές και πολέμιος των παθών. Συνειδητό μέλος της εκκλησίας που ίδρυσε ο Χριστός, ενισχύεται και τρέφεται πνευματικά απ' αυτήν και την Χάρι Του. Ο γκουρού είναι γέννημα των ειδωλολατρικών θρησκειών της ανατολής, είναι ένας άνθρωπος που έχει δοθεί αχαλίνωτα στα πάθη του, χωρίς ενδοιασμούς και χρησιμοποιεί την δύναμη του Διαβόλου (μαγεία) για να τα ικανοποιήσει. Έχει δαιμονική πονηρία. Είναι ένας προβατόσχημος λύκος. Υποκριτής. Υποκρίνεται τον άγγελο ενώ είναι υπηρέτης του Διαβόλου. Το κυρίαρχο πάθος του είναι η υπερηφάνεια. Εγώ είμαι και κανένας άλλος. Υποτιμά και περιφρονεί τους άλλους ανθρώπους. Το κρύβει όμως πίσω από μία δήθεν αγάπη. Να, δεσ πως τους έκανα να με προσκυνούν σαν Θεό, σκέφτεται. Βέβαια έχει και όλα τα άλλα πάθη. Ματαιοδοξία, φιλαργυρία και φιληδονία. Πολλοί γκουρού εκμεταλλεύονται και σεξουαλικά τους οπαδούς τους, γιατί μία συνεύρεση με τον γκουρού, είτε άνδρας είναι είτε γυναίκα είναι το θύμα, κατά την δαιμονική διδασκαλία τους, αποτελεί μεγάλη βοήθεια για πνευματική άνοδο του οπαδού. Παρουσιάζουν την σεξουαλική εκμετάλλευση σαν πνευματική ευεργεσία. Κάτι τέτοιο είναι αδιανόητο για την ορθόδοξη παράδοση. Δεν ισχυρίζομαι ότι μέσα στο χώρο της ορθόδοξης παράδοσης δεν συμβαίνουν λάθη ή ότι δεν υπάρχουν προβληματικές καταστάσεις, βεβαίως και υπάρχουν. Είναι αποτέλεσμα των ανθρώπινων παθών, της κακίας αυτής που έχει φωλιάσει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Αυτό που κάνει την μεγάλη διαφορά και αυτό είναι το πολύ σημαντικό, είναι ότι η ορθόδοξη δογματική πίστη καταδικάζει, πολεμά και απορρίπτει συμπεριφορές παρόμοιες με αυτές των γκουρού, όταν εμφανίζονται και μέσα στην εκκλησία, σαν αμαρτωλές παρεκτροπές, ενώ οι ανατολίτικες δοξασίες τις έχουν κάνει κανόνα και τρόπο ζωής. Όσοι ακολουθούν τα

ορθά δόγματα μπορούν να διορθώσουν την στραβή ζωή τους, ενώ όσοι πλανηθούν και ακολουθήσουν τα στραβά δόγματα θα καταστρέψουν σιγά-σιγά και ότι σωστό έχουν μέσα τους. Το ορθό δόγμα μας ελευθερώνει, ενώ η πλάνη (=το λάθος δόγμα) μας υποδουλώνει. Άρα, είναι λοιπόν σημαντικό να βιώνουμε και να εμβαθύνουμε στα δόγματα της ορθοδοξίας, για να μην γινόμαστε εύκολα θύματα εμπαθών ανθρώπων εντός ή εκτός της εκκλησίας. Για να φτάσουν μέχρι εμάς, σήμερα, λαμπικαρισμένα τα ορθόδοξα δόγματα, δόθηκαν μάχες και πολλοί από τους πατέρες μας, μέσα στο πέρασμα των αιώνων, τράβηξαν τα πάνδεινα, μαρτύρησαν, έδωσαν το αίμα τους για να διαφυλάξουν αλώβητη την αλήθεια για τον Θεό, τον κόσμο και τον άνθρωπο. Σήμερα οι γκουρού της Νέας Εποχής, οι ψευδόχριστοι, οι πρόδρομοι του Αντιχρίστου, επιτίθενται στην ορθόδοξη εκκλησία και θέλουν να πνίξουν το ορθόδοξο δόγμα, να επιβάλουν την πλάνη και να σκλαβώσουν τους ανθρώπους, πνευματικά, κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά. Αυτοί είναι οι εχθροί του Χριστού που πολεμούν την εκκλησία Του από έξω ενώ οι αιρετικοί την πολεμούν από μέσα. Έχουν όμως την ίδια ψυχή, την ίδια πονηριά, τις ίδιες συμπεριφορές, τον ίδιο στόχο. ‘Στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου’ η αλλιώς ‘ γνώσεσθε την αλήθεια και αυτή ελευθερώση υμάς.